Teodicéproblemet

Spara som PDF

Fråga:

Hur tänker du omkring Teodicéproblemet? Alltså att Gud är god och allsmäktig, men att det då ändå finns ett så fasligt lidande i världen?

Svar:

Hej!

Jag tänker så här, att Teodicéproblemet egentligen inte är ett problem utan en möjlighet! Jag hoppas du skall förstå vad jag menar när du läst klart.

Ordet teodicé härstammar ursprungligen från grekiskan, och kan kanske översättas med "Guds rättvisa". Teodicéproblemet uttrycks vanligen så här i folkmun: "Hur kan det finnas så mycket ondska i världen om nu Gud är både god och allsmäktig?".

Dels är det så klart inte ett problem för en allsmäktig Gud, och dels är det inte ett problem för en kristen som förstår att Gud är allsmäktig och att han handskas med oss människor och världshistorien så som han tycker är bäst. Guds handlande kan jag ju inte ifrågasätta om Gud är gud och allsmäktig! Och inte är väl vi människor godare än Gud (vilket en del tycks tro)?! Teodicéproblemet blir först ett problem t.ex. när vi inte kan underordna oss Guds sätt att lösa saker och ting eller t.ex. när vi sätter välbefinnande högre än Guds ordning.

Vi kristna som lever i den rika delen av världen är ofta väldigt fixerade vid välbefinnandet, och då är lidandets varför en stor fråga när det drabbar oss. För de kristna som lever i en fattig del av världen, och där det kanske är krig och annat lidande, tror jag inte att Teodicéproblemet är ett så stort problem. De ser att man kan finna en frid och glädje mitt i lidandet. Det finns något som är mer värt än fred, hälsa och rikedom!

Hela Bibeln är full av exempel på att framgång, fred, rikedom etc inte är en väg att finna Gud och bli kvar hos Gud. När judarna fick sitt land och fick fred, rikedom och hälsa, så avföll de väldigt snabbt ifrån Gud. De blev så självgoda och

självkloka att Gud lämnades utanför. Den inställningen ledde till slut till fångenskapen i Babylon. Så lidandet har en viktig mening i denna värld. Utan lidandet skulle vi troligen inte söka, finna eller bli kvar hos Gud. Den kristna författaren C. S. Lewis (han som även skrivit Narnia-serien) sa en gång att "lidandet är en Guds megafon till en döv värld". Någon annan har sagt att: "det viktigaste är inte befrielsen ur nöden utan fostran i nöden". Ser man lidandet i evighetsperspektivet, så måste det vara okej att lida några futtiga år här för att jag skall finna Gud och vinna det eviga livet.

Sedan har vi det här med att vår egen kraft står i vägen för Guds kraft i våra liv som kristna. Gud låter oss ibland få gå igenom svårigheter för att vi skall lära att kraften skall vara hans och för att vi skall lära känna våra brister. När vi är svaga då är Gud stark i oss. Det värsta en hungrande värld kan få är mätta kristna som bara lever i seger och framgång. Motgångar gör oss ödmjuka och släpper fram Gud i våra liv. Världen behöver kristna där Gud är stor och där den kristne själv är död!

Vad man skall svara icketroende när det gäller lidandets varför, är något man får balansera från person till person som man möter. Men det är viktigt att de förstår att allt var gott en gång före syndafallet. Det var när vi människor ville göra oss lite självständiga och oberoende från Gud som problemen började. Då lät Gud världen gå in under förgängelsen - vilket ger mycket lidande i form av t.ex. sjukdomar och naturkatastrofer, Gud gav också ganska fritt utrymme för den ondska som Adam och Eva hade bejakat i sina liv. Påhejade av satan (han som vill se hela Guds Skapelseprojekt misslyckas) följer människan inte Guds väg utan går utmed vägar som fördärvar det för sig själv och andra. Eftersom människan ville ha frihet att själva bestämma och vara "som Gud" så gav Gud människorna den friheten. Så vi har fått det som vi vill, men anklagar ofta Gud för den ondska som vi själva har skapat. Vägen ur detta är inte att Gud välsignar - det har historien visat gång på gång. Lidandet - som vi alltså själva främst är skyldiga till - är det som får oss att söka Gud. När vi då söker Gud, och ödmjukar oss under att han är Gud och inte vi, då låter han sig finnas. Då har vi löftet om en framtid där lidandet (och Teodicéproblemet) inte kommer att finnas mer.

Jag måste också nämna detta att en del pekar på satan och onda andemakter för att förklara lidandets varför, men det anser jag var en grov förenkling och en väldigt tunn teologi. Satan har inte mer makt än vad Gud ger honom, och därför kan han inte orsaka mer lidande än vad Gud tillåtit. Jag tror alltså att vi människor och vår önskan om att vara oberoende av Gud är till större skada än vad satan i sig själv är. Han utnyttjar vanligen dessa dåliga sidor hos oss när han frestar oss

att välja det onda, men det är ju vi som väljer.

Till sist vill jag peka på möjligheten till ett djupare bibelstudium som visar att Gud inte önskar en enad värld och mänsklighet här i denna tiden eftersom människorna då kommer att vända Gud ryggen och gå evigt förlorade. Man kan börja med att läsa berättelsen om Babels torn där Gud splittrade en enad mänsklighet. Den finns i Första Moseboken, kapitel 11, vers 1-9. Sedan kan man para ihop detta med Apostlagärningarna, kapitel 17, vers 26-27 samt Jesu ord om splittring i Lukasevangeliet, kapitel 12, vers 51. Själv har jag satt ihop ett bibelstudium som tar upp detta. Det har rubriken "Babels torn i vår tid" och finns på denna länk: http://bibelfokus.se/babels_torn

/Lennart